—Κύριέ μου!

—Τί σοῦ εἶπε; τὴ ρώτησε.

—Μοῦ εἶπε, τοῦ ἀπάντησε αὐτή, νὰ μὴν ψωνίσεις τίποτα, γιατὶ θὰ πάει μὲ τὸ παιδί της στὸν Πειραιᾶ στοὺς γονεῖς της!.

—Τί λές!. Πῶς θὰ πάει στὸν Πειραιᾶ!. Ἄλλο τοῦτο!.

—Μάλιστα, κύριέ μου, ἔτσι μοῦπε!.

—Ἄλλο τοῦτο!. Μὰ τί τῆς ἦρθε!. Μπά!.

Ἔκανε νὰ γυρίσει πίσω, ἀλλὰ στάθηκε:

—Ἂς κάνει ὅτι θέλει!. εἶπε.

Κἔφυγε ὅλος ταραχή.

Βρέθηκε στὸ γραφεῖο του κοντὰ χωρὶς νὰ καταλάβει τὸ δρόμο. Καὶ δὲν εἶχε μπεῖ στὸ τράμ, δὲ θέλησε, προτίμησε νὰ τρέξει, νὰ πάει μὲ τὰ πόδια, γιὰ νὰ σκεφτεῖ, καὶ νὰ τὸν χτυπήσει ὁ ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε, νὰ τοῦ δροσίζει τὸ πρόσωπο, ποὺ τὸ αἰσθανόταν νὰ καίει.

Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβει αὐτὴ τὴν ξαφνικιὰ ἀναχώρησή της, νὰ τὸν ἀφήσει μόνο, καὶ νὰ πάρει καὶ τὸ παιδὶ ποὖχε σχολεῖο. Καὶ πότε θὰ ἐρχόταν, πότε; Κἔπειτα γιατί τὄκανε αὐτό, γιατί!.

Ναί, εἶχαν λογοφέρει τὴ νύχτα στὸ τραπέζι, ἀλλ' ἔπειτα φιλιώθηκαν. Τότε; Νὰ τὸ κράτησε;..

Καὶ καθὼς μαὐτὰ πάλευε, ἔκανε καὶ κάτι τὴν ἐμφάνισή του τὴ μαύρη, ἀλλ' ἀπὸ μακρυὰ καὶ θαμπά... Μή...

Κι ἄλλοτε ὁ Μπαφάνης μετανοοῦσε, ποὺ δὲν ἐπῆγε πίσω γιὰ νὰ ζητήσει ἐξηγήσεις, κι ἄλλοτε ἔλεγε στὸν ἑαυτό του, πὼς καλὰ ἔκανε...

Μὰ καὶ μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν τρικυμία ποὺ βρισκόταν, τὸ τραγουδάκι κεῖνο δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει.

Σὲ στιγμὲς κακῆς ἡσυχίας τὸ ἄκουγε, σὰ νὰ παραμόνευε νὰ γίνει κάποια παύση γιὰ νὰ πεῖ κιαὐτό, νὰ ξεπεταχτεῖ.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἄναψε ἡ ἀπελπισία του, φούσκωσε σὰν κῦμα, καὶ εἶπε:

—Πάει, πάει τὸ σπίτι μου γκρεμίστηκε. Καὶ κούνησε τὸ κεφάλι ἀπελπιστικά.

Νά τὸ τραγούδι πάνω σαὐτό, τἄκούει, σὰ νὰ βρισκόταν

κάτι ξένο μέσα στὸ νοῦ του, ποὺ δὲν τὸ ἔνοιαζε γιὰ τὴ λύπη καὶ τὶς στενοχώριες τοῦ Μπαφάνη, καὶ ποὺ τραγουδοῦσε ὅλο εὐχαρίστηση κεὐθυμία:

Τὸ κορίτσι τοῦ μπακάλη
μέφερε σαὐτὸ τὸ χάλι . .

Τὸ μεσημέρι πῆγε πιὸ ἥσυχος σπίτι του. Εἶχε σκεφτεῖ τί θὰ ἔκανε . . .

Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἡ ὑπηρέτρια. Τὴν εἶδε νὰ προβάλει ἀπ᾽ τὸ παράθυρο καὶ νὰ κοιτάζει στὸ δρόμο.

Καὶ τοῦ παρουσιάστηκε ντυμένη καλά, μὲ ἄσπρη ποδιά, χτενισμένη ὡραῖα, καὶ τὰ μαλλιά της νὰ γιαλίζουν . . .

—Κύριέ μου, τοῦ εἶπε, σοῦ ἔχω ἑτοιμάσει αὐγά. Τί λέτε, δὲν ἔκανα καλά;

Καὶ τοῦ τἄλεγε γλυκά, γλυκά.

Αὐτὸς ὅμως, ποὺ τὴ εἶδε ἔτσι χτενισμένη καὶ ντυμένη καὶ σὰ νὰ ἔκανε τὴν κυρὰ τοῦ σπιτιοῦ, πειράχτηκε.

Μὰ σὰ νὰ τοῦ ἦρθε καὶ μυρουδιά . . .

Τὸ τραπέζι ἕτοιμο, στρωμένο, μέ̈να μόνο σερβίτσιο.

Σούφρωσε τὰ φρύδια καὶ κάθισε.

Αὐτὴ τοῦ ἔφερε ταὐγά.

—Κύριέ μου τίποτε ἄλλο; τὸν ρώτησε.

—Ὄχι, ὄχι! Δὲ θέλω. Πήγαινε νὰ φᾶς . . .

Σὲ λίγο ὅμως νάτη!

—Θέλετε τίποτα; τὸν ρώτησε γλυκά.

—Ὄχι, ὄχι, τῆς ἀπάντησε ξερά.

—Πῶς σᾶς ἐφάνηκαν ταὐγά;

—Πολὺ καλά, σὰν αὐγά! τῆς ἀπάντησε, κἔπειτα τὴ ρώτησε:

—Ἔφαγες;

—Ναί, ἔφαγα, καί, ξέρετε ἔφαγα στὸ πόδι, γρήγορα γρήγορα . . .

—Γιατί;

—Ἔ, κύριέ μου!. Μπορεῖ νὰ θέλατε τίποτα!.

—Εὐχαριστῶ πολύ. Ἄκου δῶ ὅμως, Ἀννέτα! Θὰ πᾶς στὸν Πειραιᾶ, στὸ σπίτι τοῦ πεθεροῦ μου, καὶ θὰ ρωτήσεις

τὴ γυναίκα μου, θἄρθει ἀπόψε; Καὶ ἂν ὄχι, πότε σκοπεύει νἄρθει; Κατάλαβες;.

—Ναί, ναί, τὸ κατάλαβα κύριέ μου, τὸ κατάλαβα. Καὶ πότε νὰ πάω λέτε;

—Πότε!. Νά, τώρα! Πάρε λεφτὰ καὶ φεύγα..

Στὸ γραφεῖο του τ' ἀπόγεμα ὁ Μπαφάνης μιλοῦσε μ' ἕνα πελάτη του.

Ἡ βουὴ τοῦ δρόμου, τῆς ἀγορᾶς, οἱ φωνὲς τῶν πουλητῶν ἐρχόνταν ἴσαμε κεῖ θαμπές.

Εἴταν ἥσυχος. Περίμενε. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ τραγουδάκι δὲν τὸν ἄφινε.

Τὸ πρωΐ, καὶ πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, ὄχι μιὰ φορὰ καὶ καὶ δυὸ τὸν εἶχε θυμώσει αὐτὸ τὸ πεισματάρικο τραγουδάκι, ποὺ ἐπέμενε νὰ γυρίζει μέσα στὸ νοῦ του χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ θέλει. Ἀλλ' ἔπειτα, ὅταν κάποιος ἄνεμος αἰσιοδοξίας ἄρχισε νὰ φυσᾶ, τἄκουγε χαμογελῶντας καὶ σὲ στιγμὲς τὸ ἔλεγε, ἢ τὄπε κιαὐτός.

Ἡ πόρτα χτύπησε τοῦ γραφείου σιγαλά.

—Ἔμπρός!.

Καὶ ἡ Ἀννέτα φάνηκε ντυμένη, φτιαγμένη σὰν κυρία τοῦ συρμοῦ, μὲ βαμμένα χείλια, μάγουλα κόκκινα, καὶ μάτια μαυρισμένα...

Ὁ Μπαφάνης στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν γνώρισε καὶ σηκώθηκε. Ἀλλὰ γρήγορα τὴν κατάλαβε καὶ κάθισε. Εἶπε ὅμως:

—Γιὰ πέ μου γρήγορα τί ἔγινε;

Αὐτὴ πλησίασε καὶ πῆγε κοντά, κοντὰ στὸ γραφεῖο του καὶ ἀκουμπῶντας τὰ γαντωμένα χέρια της ἐπάνω εἶπε:

—Μοῦ εἶπε, πὼς θὰ κάνει τρεῖς τέσσερις μέρες ἐκεῖ!.

Ὁ Μπαφάνης ἔπειτα σκέφτηκε, πὼς ἡ Ἀννέτα ἀπέφυγε νὰ πεῖ τό: κύριέ μου!

—Ἄ, καλά, τῆς ἀπάντησε, καλὸ εἶνε νὰ τὸ ξέρω!

—Θέλετε τίποτε ἄλλο; τὸν ρώτησε ἡ Ἀννέτα ἀποφεύγοντας καὶ πάλι νὰ πεῖ τό: κύριέ μου, ποὺ τόσο συχνὰ ἔλεγε ὅταν μιλοῦσε τοῦ ἀφεντικοῦ της.

—Ὄχι, ὄχι τίποτα! Σεὐχαριστῶ πολύ!.

Ἡ Ἀννέτα ἔκανε νὰ φύγει ἀλλ' ὁ Μπαφάνης τὴ φώναξε:

—Μιὰ στιγμὴ σὲ παρακαλῶ!. Θὰ περάσεις ἀπ' τοῦ κυρίου Τηλαρᾶ, καὶ νὰ τοῦ πεῖς, πὼς ἀπόψε θὰ πάω...

—Τί, θὰ πάτε; ρώτησε ἡ Ἀννέτα δειλά.

—Θὰ πάω νὰ φάω μαζί τους!. Μ' ἔχουν προσκαλέσει...

Εἶχε νυχτώσει πιά, καὶ πλησίαζε ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἔφευγε, ὅταν νά πάλι ἡ Ἀννέτα!

—Μπά! μὰ τεῖναι, τί τρέχει;

—Πήγα, κύριέ μου, στοῦ κυρίου Τηλαρᾶ καὶ τοῦ εἶπα ὅτι μοῦ εἴπατε, μὰ ἡ κυρία Τηλαρᾶ, μοῦ εἶπε, πὼς νὰ μὴν ἔρθει, γιατὶ κάποιος συγγενής μας ἀρρώστησε...

Ἀργὰ πῆγε στὸ σπίτι του. Ἀφοῦ γύρισε ἄσκοπα δρόμους καὶ δρόμους, ἀπεφάσισε νὰ πάει.

Ἡ Ἀννέτα τὸν περίμενε.

—Ἄ, πάνω στὴν ὥρα ἤρθατε, κύριέ μου, τοῦ εἶπε. Εἶνε ἕτοιμο! Ἐψώνισα ἐγώ, ἀπ' τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ δώσατε, ὅ τι περισσέψανε. Μὰ σοῦ ἔκανα, κυριούλη μου ἕνα φαΐ ποὺ θὰ γλύφετε τὰ δάχτυλά σας!. Ἄχ, ἐλάτε νὰ μὴν κρυώσει!. τώρα, τώρα ποὺ εἶνε ζεστό.

Καὶ εἴταν πάλι ντυμένη μὲ τὰ καλά της, ἄσπρη ποδιὰ ἐπάνω στὴ μαύρη φορεσιά της. Καὶ καθὼς τὸν σερβίριζε, εἶδε τὰ νύχια της βαμμένα μὲ ζωηρὸ κόκκινο χρώμα.

Μὰ καὶ ὅλη εἴταν βαμμένη. Καὶ καθὼς τοῦ μιλοῦσε τὸν κοίταζε γλυκά, λάγνα μὲ τὰ μελανωμένα μάτια της.

Παρατήρησε ὅτι εἶχε πάρει καὶ πολὺ κρασί. Καὶ τὄπε:

— Μὰ γιατί τόσο κρασί, Ἀννέτα;

— Γιὰ νὰ πιῆτε περισσότερο, κυριούλη μου!. τοῦ ἀπήντησε αὐτή. Ὅλα πάνε κάτω μὲ τὸ κρασί, ὅλα!. Μὰ δὲ μπορῶ, κυριούλη μου, νὰ σᾶς βλέπω ἔτσι, μαραζωμένο!. Ἐσεῖς ποὺ ὅλο γελούσατε! Πάντα χαρούμενος εἴσαστε!. Καὶ τώρα... Πιῆτε, κυριούλη μου, πιῆτε, ἄστε τὰ φαρμάκια νὰ πάνε κάτω!. Νἄχα γὼ ἕναν τέτοιον κύριο σὰν καὶ σᾶς, ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο καὶ νἄφευγα ἀπὸ κοντά του!. Δὲ θὰ ξεκολλοῦσα ἀπὸ κοντά του!. Νἄχα γὼ ἕναν τέτοιον!.

Μὰ αὐτὲς ποὺ τοὺς δίνει ὁ θεός, δὲν ξέρουν νὰ τὸν ἐχτιμήσουν!. Ἔτσι εἶνε, κυριούλη μου, ἔτσι!. Καὶ νὰ τὸ ρίξετε ἔξω!.. Νἄμουν ἐγὼ ἄντρας καὶ νὰ μοῦ τὸ κάνανε αὐτό! Θὰ κοίταζα καὶ γυναῖκες!. Θἄπαιρνα μιὰ καὶ θὰ γλεντοῦσα! Καὶ γιατί νὰ μὴν τὸ κάνω; Τί, νὰ σκάσω;. Καὶ μάλιστα σεῖς, ποὺ ἔτσι νὰ κάνετε μόνο, εὐθὺς βρίσκετε!.

Τὴν ἄφινε νὰ λέει, δὲν κοίταζε ὅμως διόλου γιατὶ τὰ μάτια της εἶχαν γίνει πολὺ προκλητικά.

Ποὺ ἀναγκάστηκε σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν κοιτάξει, αἰσθάνθηκε μιὰ ταραχὴ ἡδονικὴ καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι, ἔκοψε ψωμὶ μὲ τὸ χέρι, κἔβαλε τὸν ἑαυτό του νὰ σκεφθεῖ:

— Κιἀλήθεια, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, γιατί νὰ φύγει; Εἶνε κάτι μεγάλο, ἀπαίσιο, τρομερὸ αὐτό!. Τί τρέχει;. Ἂν ὑπῆρχε συμπάθεια... Κἔπειτα νὰ τό... Μὰ αὐτὸ εἶνε... Τί ἤθελε νὰ πεῖ;..

Μὰ καὶ ἔτσι, καθὼς εἶχε βιάσει τὸν ἑαυτόν του νὰ σκεφθεῖ, αἰσθανόταν νὰ τὸν σέρνει ἡ Ἀννέτα. Κἔπειτα δὲ θἄταν μιὰ ἐκδίκηση;..

Ἄκουσε τὴν Ἀννέτα νὰ τοῦ λέει:

— Γιατί δὲν πίνετε, κυριούλη μου, γιὰ σᾶς ὅλο τὸ πήρα!. Πιέτε, θὰ σᾶς κάνει καλό!. Δὲ θἄχετε ἔτσι σκυμμένο τὸ κεφάλι..

—Θὰ πιῶ, Ἀννέτα, θὰ πιῶ, τῆς εἶπε χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξει.

Τὴν ἤξερε κουτή, κἔβλεπε πὼς τὸν κοίταζε γλυκά, ἀλλὰ δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία. Τώρα ὅμως δὲν εἶταν ἡ Ἀννέτα ἡ κουτή, εἶταν μιὰ γυναίκα νόστιμη, γιατὶ εἶταν καὶ νόστιμη, μιὰ γυναίκα ντυμένη καὶ φτιαγμένη ὅπως ἄλλες, ποὺ ἐπιτίθεται γεμάτη ἐπιθυμίες...

Ἔβαλε καὶ ἤπιε κρασί. Αὐτὴ χάνοταν γιὰ λίγο, καὶ πάλι ἐκεῖ εἶταν.

Ὅταν τὸν εἶδε νὰ πίνει ἐχάρηκε, ἐπανηγύρισε. Τοῦ εἶπε πολλά, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ τοὔχε πεῖ, λιγάκι ἀλλαγμένα.

Καὶ ὅταν πλησίασε νὰ πάρει τὸ πιάτο του, ἀκούμπησε πολὺ τὸ σῶμά της ἐπάνω του, σχεδὸν τὸ ἔρριξε πάνω του, καὶ τὸν ρώτησε σκύβοντας καὶ κοιτάζοντάς τον μὲ πύρινα μάτια:

— Τώρα θὰ εἶσαι καλύτερα, ἔ;..

Αὐτὸς εἶχε ταραχτεῖ ποὺ ἔνοιωσε τὴ μαλακιὰ σάρκα της, ποὺ ἔνοιωσε τὴ ζέστη τοῦ σώματός της...

— Καὶ πῶς καίει! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Αἰσθάνθηκε, πὼς εἴταν ἀδύνατο νὰ συγκρατηθεῖ. Καὶ ὅπως κάποιος ποὺ κινδυνεύει νὰ παρασυρθεῖ ἀπὸ ρεύμα κρατιέται ὅσο μπορεῖ δυνατά, ἀλλ᾽ ἀφίνεται στὸ τέλος ὅταν ζαλίζεται, κουράζεται, ἔτσι κι αὐτός.

Αὐτὴ πῆγε στὸ μαγειριὸ ὅ τι μάζεψε ἀπ᾽ τὸ τραπέζι, καὶ πάλι ἐκεῖ. Καὶ τοῦ εἶπε πλησιάζοντας κοντά του καὶ σκύβοντας δίπλα του:

—Ἂν θέλετε νὰ πλαγιάσετε, κυριούλη μου, σοῦ ἔχω ἑτοιμάσει. Μόνος ὅμως θὰ κοιμηθεῖτε! Καὶ κάνει κρύο λιγάκι ἀπόψε... Πῶς θὰ κοιμηθῆτε ποὺ ἔχετε συνηθίσει νἄνε κιἄλλος κοντά σας καὶ νὰ σᾶς ζεσταίνει; Τὸν καϋμένον τὸν κυριούλη μου!. Ἄχ τὶ καλὰ ποὺ κάνουν πολλοί! Εὐτὺς βρίσκουν μιὰ καὶ τοὺς ζεσταίνει!. Καὶ μάλιστα τὸν κυριούλη μου, ποὺ ἅμα κάνει ἔτσι δὰ τὴ ματιά του εὐτὺς θὰ τρέξουνε στὴν ἀγκαλιά του!. Καλὰ δὲ λέω, ἔ;.

—Καλά, καλά, Ἀννέτα, θὰ σκεφθῶ τὰ λόγια σου, θὰ δῶ... Ἀπόψε ἔχω πονοκέφαλο καὶ δὲ μπορῶ νὰ σκεφθῶ τίποτα!. Αὔριο θὰ δῶ, θὰ σκεφθῶ, καὶ ἴσως ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή σου!.

Αὐτὰ τῆς εἶπε κάνοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια νὰ κρατηθῇ στὸ κύμα ποὺ τὸν ἔσερνε μὲ δύναμη...

Τὴν ἄλλη μέρα εἴταν Κυριακή. Δὲν εἶχε γραφεῖο ἀλλ᾽ ἔφυγε ἀπὸ πολὺ πρωΐ γιὰ νἀποφύγει τὴν Ἀννέτα.

Τὴ νύχτα τὰ εἶχε σκεφθεῖ καλά. Καὶ κεῖνο ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ ἡ Ἀννέτα, χωρὶς νὰ τὸ ἀφήσει, τὸ ἀνέβαλε γιὰ ἄλλοτε.

Τὸ μεσημέρι δὲν πῆγε στὸ σπίτι του. Τῆς τὄχε πεῖ ὅμως. Δὲ μπόρεσε νὰ μὴν τῆς τὸ πεῖ, νὰ δικαιολογηθεῖ, πὼς κάποια σπουδαία ἐργασία θὰ τὸν ἔκανε νὰ μὴν πάει τὸ μεσημέρι.

Καὶ ἤθελε νὰ ἀκολουθήσει τὴ συμβουλὴ τῆς Ἀννέτας, ἀλλὰ κάτι τὸν ἔκανε νὰ κρατιέται.

Τὴν τρίτη μέρα, εἶχε πεῖ, ἂν δὲν ἔρθει...

Καὶ περίμενε.

Τὸ βράδι ποὺ πῆγε κατόρθωσε νὰ κρατηθεῖ πάλι.

Τὴ Δευτέρα πῆγε στὸ γραφεῖο του. Εἶταν ἀποφασισμένος νὰ κάνει κεῖνο ποὺ ζητοῦσε ἡ Ἀννέτα. Καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέρα, νά πάλι τὸ τραγουδάκι:

Τὸ κορίτσι τοῦ μπακάλη . . .

Καθὼς ὅμως κοίταζε κάτι χαρτιά, συμβόλαια, ποὺ τοὔχε φέρει ἕνας πελάτης, μπῆκε ὁ Τηλαρᾶς ὁ γείτονάς του ποὺ τὸν εἶχε καλέσει γὰ φάνε μαζὶ τὸ Σάββατο τὸ βράδι,

—Βρὲ ἀδερφὲ τί γίνεσαι; τοῦ εἶπε. Καὶ γιατί δὲν ἤρθες, πρὶ σὲ περιμέγαμε ἀφοῦ ἡ γυναίκα σου δὲν ἦρθε;

—Μὰ ἐσεῖς μοῦ μηνήσατε μὲ τὴν Ἀννέτα, πὼς κάποιος συγγενής σας εἶνε ἄρρωστος, καὶ ὅτι θὰ πάτε, καὶ νὰ μὴν ἔρθω!

—Τεῖνε αὐτά! τί λέτε! φώναξε ὁ Τηλαρᾶς! Σὲ μᾶς εἶπε πὼς θὰ πλαγιάσεις νωρίς, γιατὶ δὲν εἶσαι τόσο καλά! Καὶ γιαὐτὸ πέρασα χτὲς ἀπὸ τὸ σπίτι σου, ἀλλὰ δὲ σὲ βρήκα...

Ἑτοιμαζόταν νὰ φύγει, νὰ πάει στὸ σπίτι του. Ἀλλ' εἶταν ταραγμένος πολύ. Καὶ νευρικὰ μάζευε τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ πετοῦσε στὸ συρτάρι του...

Μιὰ φωνὴ παιδικιὰ γνωστὴ ἀπ' ἔξω, στὸ διάδρομο, καὶ ἄλλη.. Σηκώθηκε γεμάτος συγκίνηση.

Ἡ γυναίκα του καὶ τὸ παιδὶ μπήκαν. Τὸ παιδὶ ὥρμησε κοντά του. Ἡ γυναίκα του εἶχε τὰ μάτια πρισμένα, κόκκινα ἀπὸ κλάμα...

—Ἤθελα, τοῦ εἶπε, ταραγμένη, νὰ μείνω ἀκόμα, ὅπως μοῦ παράγγειλες, νὰ μείνω τέσσερις ἡμέρες, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα...

—Σοῦ παράγγειλα ἐγώ! ἐγώ! φώναξε ὁ Μπαφάνης. Ἐγὼ τὴν ἔστειλα, νὰ δεῖ, νὰ σὲ ρωτήσει, γιατί εἶχες φύγει τόσο ξαφνικά...

—Ξαφνικά! ἔφυγα ξαφνικά, γιατὶ ἐσὺ εἶπες στὴν Ἀννέτα, νὰ πάρω τὸ παιδὶ καὶ νὰ πάω στὸ πατρικό μου σπίτι! Κ' ἔπειτα στέλνεις καὶ μοῦ μηνᾶς πάλι νὰ μείνω τέσσερις ἡμέρες!..

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ